I

Mon pare és dona de fer feines. Sovint, després de l'escola, l'acompanyo per donar-li un cop de mà. Així podem tornar a casa més aviat. També ho faig perquè és mon pare. Poleixo, netejo, frego, aspiro, fins i tot pels racons. Com que soc petit i prim, em fico per tot arreu. Però també aprenc. Una paraula cada setmana. Però no una paraula qualsevol. Aprenc les paraules que fan por. Les que són arrogants, superiors, altives, transcendents, les que et poden fer caure la cara de vergonya si no les coneixes. Les que es poden permetre de tenir tres consonants seguides com ara *obscur*. O fins i tot quatre, com ara *abstret*. I ni tan sols no està mal escrit.

La paraula de la setmana passada va ser *transcendent*. Vol dir «que no pertany a cap ordre de la realitat, que supera tota experiència possible» i l'exemple era aquest: «Va agafar el costum, davant de l'adversitat, de refugiar-se en la contemplació de les idees *transcendents*». Així doncs, la paraula d'aquesta setmana havia de ser per força *adversitat*. No tinc temps de buscar-la: mon pare m'escridassa i em recorda que soc aquí per netejar la biblioteca municipal de Saint-Thiers-lès-Osméoles, i no per llegir. I si vull tornar a temps per veure el futbol, més val que mogui el cul! Llavors tanco el diccionari i em poso a espolsar la lleixa Anouilh-Balzac. *Espolsar* és una paraula que vaig aprendre fa un any, quan vaig començar a fer hores extres amb mon pare. Com que mai no m'ha agradat gaire la paraula *neteja*, em vaig posar a buscar-ne sinònims menys… diguem-ne, menys durs, que sonin menys a detergent. Amb una paraula com aquesta, la pols es fa amiga teva.

Entre els llibres de butxaca i els llibres de tapa dura, entre les portades il·lustrades i les més sòbries, hi havia milers de milions de paraules. Algunes havien fracassat, d'altres em trasbalsaven. Jo, el que volia, era posar-les en pràctica. Tots aquells llibres posats l'un al costat de l'altre, militars, verticals, drets, em miraven i em desafiaven a cada pas que feia, com si ja sabessin que un noi com jo no es permetria mai de molestar-los. Això m'emprenyava. Els meus companys no hi eren per fotre's de mi, així que en vaig obrir un, fins i tot vaig gosar llegir-ne algunes línies. Després, una pàgina sencera. I en vaig obrir d'altres. Una vegada, vaig arribar a llegir tot un llibre.

Vaig aprendre que un home podia necessitar quatre-centes pàgines per dir-li a una dona que l'estimava. Quatre-centes pàgines abans del primer petó, tres-centes abans d'una carícia, dues-centes per tenir el valor de mirar-la, cent per poder-s'ho confessar a si mateix. En un moment en què ens enviem missatges de text quan tenim ganes de cardar, això em va semblar prodigiós, vertiginós, boig, desmesurat, extravagant, forassenyat, grandiós… Ja ho veieu, jo aprenia paraules mentre feia neteja. Com a mínim això…

L'any passat anava a 3r d'ESO B. Ara vaig a la classe de 3r F. He repetit perquè no feia bé els deures i a les redaccions escrivia coses de l'estil «insidiosament, va assetjar la seva estimada amb una joia concupiscent». Això no vol dir res: d'acord. Descobria les paraules de qualsevol manera, desordenadament. I als professors els encantava l'ordre. Aquest any, doncs, mon pare treballa el doble perquè jo l'ajudo la meitat del temps. Diu que així no tornaré a repetir.

Així doncs, buido els escriptoris de taps de bolígrafs mossegats, de papers plens de gargots i de típexs oblidats, i després aprenc la paraula *adversitat*: «Contrari a la sort, mala fortuna, desgràcia, situació d'aquell qui les pateix». Clarament, patollo en

el que és sinistre. A més a més, encara no he fregat els vàters. Empenyo el carret dels productes de neteja fins al lavabo d'homes i em ve al cap una ocurrència tot veient el que m'espera. Em dic que a un home potser li agrada utilitzar paraules altives, arrogants, superiors i transcendents, però que encara no sap encertar el forat.

Aviat sabré les paraules que fan por per gosar llegir els autors que fan por. Els qui no se sap si la *c* va abans de la *k* o a la inversa, si el nom s'escriu amb *z* o amb *s*, si eren homes i tenien nom de dona o si tenien nom de dona i eren… dones. Encara que, cap al final, Colette s'assemblés una mica a un home.

El futbol ha començat, mon pare ha acabat el passadís B i jo he acabat el lavabo de dones. Es veu que tampoc no saben encertar-la gaire. Però el seu dallonses és menys manejable que el nostre, s'ha de reconèixer, així que sempre netejo el seu pixum amb més indulgència.

Quina era la meva paraula per la propera setmana? Ah, sí, *desgràcia*…

II

L'empresa de mon pare ha trobat una bona manera de distreure els seus empleats. Cada mes o cada dos mesos, els envien a un lloc diferent. Així, mon pare passa d'una biblioteca a una sala de festes, unes oficines o una discoteca: cada vegada se li ofereix un nou univers. I a mi també, quan l'acompanyo. Torna tard a casa. Sempre diu:

—No saps què he vist 'questa nit, Polo meu! —Em dic Paul.

I llavors s'estira al llit de ma germana, a la mateixa habitació que jo, perquè ma germana dorm al llit de ma mare, que normalment seria l'habitació de tots dos. Ell no se'n queixa. La meva mare és paralítica i lletja. Em penso que a ma mare ja li va bé de ser paralítica. No fot res en tot el dia a banda de mirar la televisió i fer sudokus amb les solucions al darrere. Mon pare li va posar els fogons a la seva alçada perquè pogués preparar-nos creps de tant en tant, o escalfar-nos raviolis de llauna, els meus preferits.

Però ella no fa res. Res més que canviar de canal. Fullejar revistes. Fer enquestes sobre sexe i amor. I riure's de la cel·lulitis d'alguna famosa a la platja. Va tenir un accident mentre anava a la feina quan jo tenia set anys. Des d'aquell dia que em dutxo sol, tot i que la banyera és baixa, és a l'alçada correcta, diguem-ne, com si el fabricant hagués pensat que una mare paralítica també havia de poder dutxar el seu fill. Jo sempre m'oblido d'ensabonar-me la part del darrere dels genolls, de les orelles i dels turmells, però faig molta olor d'àloe vera. En fi, això és el que promet el pot de sabó. No n'he olorat mai una de debò. Ma mare només em pentina i em fa una clenxa al costat el més recta possible. Diu que així semblo prou formal com per anar a l'escola.

Aquell dia, ma mare assajava amb ma germana, que es presentava a Miss Festa de la Mirabel. Idealment, ma germana hauria volgut ser negra. Mala sort, és blanca. Molt blanca. Blanquinosa. Se li veuen totes les venes. A taula, sempre li faig la mateixa conya:

—Passa'm un tovalló, ivoriana, si us plau.

Només jo entenc aquesta conya però com que si l'expliques deixa de ser una conya, doncs que s'espavilin. Es fa trenes africanes però se li veu el cuir cabellut tot rosat. S'obstina a encrespar-les perquè agafin volum però no hi ha res a fer, lamentablement és una francesa de soca-rel. Crec que es pensa que cardant amb tots els negres del barri acabarà convertint-s'hi, però així només aconsegueix tenir la fama de putot. Fa classes de ball africà a l'associació, encara que no tingui cul per fer-ne. El seu cul tira cap a baix en comptes de rebotar cap amunt. Hi posa tota l'ànima però les seves cames de blanca estan programades per caminar, no per ballar *zouk*.[1]

Em va demanar que li redactés un text curt de presentació per a la seva elecció perquè el comitè del concurs volia assegurar-se que aquestes noies, a banda de ser maques, també fossin intel·ligents.

—Pots dir: «Actualment m'estic formant com a esteticista però tinc un munt de projectes. A imatge de la meva regió, que reuneix tradició i modernitat, soc una noia explosiva i si soc escollida seré una Miss compromesa».

---

[1] El *zouk* és un gènere musical originat a la dècada del 1980 a les Antilles Franceses (Nota del t.)

—Seh, però jo no soc ben bé esteticista. Poso ungles, faig la manicura francesa…

—Llavors pots dir: «Actualment soc protètica unguial però tinc un munt de projectes».

—Ah, això està bé! «Pro» què?

—Protètica unguial.

—Ah, seh! Sona professional i tot…

Va anar a l'habitació per repetir-ho a la meva mare, que li donava directives grotesques com ara «mantingues sempre la boca entreoberta, et dona un aire misteriós» o «no responguis mai que no, tu digues sí però…» o fins i tot «una llagrimeta no fa cap mal». Amb la porta mig oberta, les sentia bregar amb unes paraules que no sabien què volien dir.

—Polo, per dir que algú és una mica tímid, es diu «soc puritana» o bé «soc púdica»?

Vaig contestar:

—Ni l'una ni l'altra, es diu «soc una marfanta».

Em vaig aixecar per explicar-los que el terme més apropiat era *marfanta*, que això significava pura i púdica alhora, reservada i amant de la bona vida, persona plena de ganes de viure… Ella ho va apuntar curosament al seu manual de Miss. Mai no comprovaria si era cert o no. Em moria d'imaginar el dia en què ella respondria, amb la boca entreoberta: «Soc una marfanta i, a imatge de la meva regió, soc una noia explosiva». Jo ja sabia que si l'escollien, acabaria per mamar-la a tots els futbolistes de segona regional perquè, a imatge de la seva regió, fins i tot ella sabia apreciar les coses bones…

Quan mon pare va tornar, li vaig preparar peix arrebossat amb patates al forn. Ma germana va parar la taula mentre repetia el seu text. Mon pare va anar maquinalment a fer un petó a ma mare abans de deixar-se caure al sofà-llit de la sala-menjador. Per a nosaltres, l'espai és una veritable preocupació. Llavors em va demanar el seu plat i es va adormir amb el comandament a distància a la mà i la boca entreoberta. No pels mateixos motius que dèiem abans. No per tal de tenir un aire misteriós, s'entén. Mon pare havia de tornar a sortir per fer la neteja a alguna banda.

Ma germana i jo ens vam quedar a taula per simple formalitat. Soc jo qui sempre hi insisteix. Vull guardar una aparença de vida de família, de normes, una mica de disciplina de no res. Halar a taula, com ho fan a la tele, com fan a les revistes de decoració, com el meu veí ho fa a cals Marwan o com ho fan en el meu llibre d'anglès a cals Miller. També miro de tenir una conversa, com fan en els meus llibres.

—Sabies que Primo Levi, quan era al camp, es rentava cada matí amb la seva pròpia orina per tal de preservar el ritual de la neteja diària?

—Què?

—Per no oblidar-se que era un home mentre el tractaven com un gos.

—Del *primo* 'quest no en tinc ni flauas, i se me'n refot.

Morta de riure, va separar el lluç de l'arrebossat ultracalòric i se'l va menjar sense sal, el concurs era a tocar.

—Molt divertit!

—I a més, quin fàstic netejar-se amb el seu propi pixum.

—No, dona, al contrari, és més aviat per fer el gest de rentar-se, ho pesques o no?

—No, i se me'n fum.

—Netejar-se amb la seva pròpia orina per no oblidar-se que és un home…

—Collons, quin fàstic, Polo, que estem halant!

—Res de fàstic, és increïble.

—El que és increïble és que m'hagi d'escoltar les teves collonades…

Va agafar el seu plat i se'n va anar amb ma mare, davant de la tele, al llit ple de molles. Sí, això que deia ho he llegit a la biblioteca. Sí, a mi també m'agrada lluir-me. Dir coses que segurament ella no comprendrà. Posar a prova la meva nova cultura. Que es fiqui de peus a la galleda i que remugui «eh?, què?, per què?, però qui és?, què vol dir, això?». M'encanta donar-li lliçons mentre mengem a taula. Dir-li que cal resistir fins i tot si la caiguda és inevitable. La nostra caiguda, vull dir. L'esquena ben recta i els colzes ben… tant hi fan els colzes quan mengem tots junts, o gairebé.

Hauria volgut que ma germana estigués de la meva part per sentir-me menys sol en aquesta família. Per salvar els mobles. Les aparences. La foto de família, coi. Cada vespre tinc una doble indigestió: greixos saturats al plat i una família de merda al meu voltant. Quan sigui més gran, tindré una sala d'estar separada del menjador i un sofà separat del llit. Una muller encantadora a la cuina, nens al voltant de la taula, jo mentrestant encendré un foc a la xemeneia i tindré verdura fresca del mercat per acompanyar la vianda.

Desanimat, vaig desparar la taula i vaig rentar els plats. Una vaixella desaparellada. Ganivets llisos, forquilles perilloses, gots que tallen, plats ratllats. I esponges greixoses. La segona pel·lícula estava a punt de començar. El tràiler anunciava una pel·lícula francesa en què una dona no estava segura d'estimar un home que alhora estimava una altra dona, que alhora estimava un home que estimava un menor. Ras i curt: ningú no s'estimava. La cançó de l'anunci va despertar mon pare. Inevitablement, el volum augmenta només a l'hora dels anuncis. Mon pare va tancar la boca tot mastegant el buit i es va aixecar mentre mirava el rellotge. Era divendres, demà no tenia escola. Així que podia ajudar-lo. Avergonyit per la idea d'imposar-me la seva vida, sempre trobava la manera de fer-s'ho venir bé. Aquest cop, va dir:

—I bé, Polo meu, m'acompanyarràs o no aquesta nit?

Un petit error de pronúncia per alleugerir-ho tot, una mica d'humor per camuflar el desastre del vespre. Un vespre que resulta que és la seva vida, de fet. Vaig somriure, això calmava mon pare, i vaig respondre com sempre:

—T'acompanyarré, t'acompanyarré…

L'estimo, mon pare, però em costa admirar-lo. Sovint, quan el miro, me'l trobo de quatre grapes, i esclar, així costa de trobar-li l'alçada, a tot plegat…

Aquest cop ens tocava netejar una oficina. Era un espai obert que després d'una festa de comiat semblava una casa de putes. S'havia de celebrar que un empleat se n'anava. Hi havia cotillons i copes de cava de plàstic per terra. Una banderola de paper crespó saludava en Cédric, l'amic de sempre que trobaríem a faltar. Però això no va ser prou: en Cédric fotia el camp, tanmateix. Vaig recollir els xiulets, les garlandes i les corones de reis. Les figuretes del tortell, també. Estaven fetes de resina i de guix. Ma mare sempre les col·leccionava. En una bossa gran d'escombraries, vaig llençar-hi tota la resta. L'oficina d'en Cédric va quedar tota

buida, llesta per acollir un altre empleat que hauria de fer-ho tan bé com ell. Potser millor. O bé anar-se'n.

En una paperera vaig trobar una carta amb la marca de tres llàgrimes seques al damunt. La Béné li escrivia a en Cédric totes les coses dolentes que pensava d'ell. Es retreia d'haver-se'l cregut i esperat, cregut i esperat, cregut… Li desitjava un càncer als testicles i que se li estengués ràpidament per tot el cos. N'estava segura: un dia la justícia immanent faria la seva feina… Santa Béné. Santa justícia immanent. No vaig saber si ell l'havia llegida o si ella l'havia llençada abans, però el que era clar és que en Cédric era un bon tros d'inútil casat que havia fet el salt a la seva dona amb la Béné durant tots aquells anys sense ni complir les seves promeses. Ell se n'havia anat i ella, l'endemà, posaria calent el nou empleat i se'l faria. Perquè la Béné és una idiota i és per culpa del seu nom.

Passant l'aspiradora, me la imaginava en un apartament d'un barri residencial amb vistes sobre el pati interior i codi d'entrada. Espelmes oloroses per tot arreu, cortines amb coloraines per contrarestar tanta grisalla, un gat, el seu petit confident, tot de budes amb barrets, fotos seves a contrallum fent ganyotes amb les seves amigues, llibres de decoració i de testimonis de dones maltractades o cremades vives, una ampolla de vi negre, un quadre de Gandhi a l'estil Warhol, pastetes amb la forma de titola per un dissabte fer-hi xerinola, una tele encesa amb el mosaic de totes les cadenes perquè la Béné no sabia mai què volia.

Vaig agafar la carta, vaig fer-ne unes quantes fotocòpies i abans d'anar-me'n, cap a la una de la matinada, les vaig posar sobre l'escriptori de les seves col·legues; es tractava que tothom sabés que la Béné s'havia allitat amb en Cédric. M'encantava la idea d'armar un sarau, això feia que la meva feina fos una mica més excitant. Dilluns mentre fessin el cafè no es parlaria de res més. La Béné seria desemmascarada i totes les dones de la seva planta la menysprearien. S'ho mereixia, només calia que no s'hagués cregut un home casat. Són els més grans mentiders de tota la galàxia, ho sap tothom. No tenen elecció: estan casats.

Mon pare va tancar la porta d'entrada i va tornar la clau al guàrdia nocturn. Un arab. Amb un gos emprenyat. Abans d'anar-nos-en, va anar a pixar. El guàrdia i jo vam tenir temps de parlar una mica:

—Quin tipus de gos és?

—Un rottweiler.

—Fa por, eh!

—Què vols, que foti la ronda amb un caniche?

—Sí, esclar…

—No hauries d'estar dormint, tu?

—Bé, ajudo una mica mon pare, no hi ha escola, demà.

—Ben fet, noiet, cal ajudar els nostres vells, és sagrat.

—Seh…

—Seh.

Vam sortir de l'immoble i vam deixar l'àrab amb el seu gos. Segur que amb el seu sou devia ajudar son pare. Ho fan tots els àrabs. No tenen un gran sou, però sempre ajuden els seus pares. I amb un somriure, a més a més. Els àrabs no conjuguen res en primera persona del singular, prefereixen el plural. Em va agradar que aquest paio m'animés a estimar mon pare a la una de la matinada. Llavors el vaig estimar, per molt que fos dona de fer feines. Calia estimar-lo costés el que costés, com els àrabs. I entre els àrabs encara hi ha una cosa millor que un pare: hi

ha la mare. La segona persona després de Déu. El meu veí Marwan en té una tal com jo l'hauria somiada. Allà. Sempre. Tota l'estona.

Aquella tarda, doncs, mentre tornàvem, vaig estimar mon pare com un àrab. Fins i tot li ho vaig dir. Per no oblidar-me'n. Em va dir que ell també m'estimava. Vam perdre l'últim bus. Vam caminar. Ens vam estimar.

A l'escola, dilluns al matí, en Jason em va cridar al pati:

—Eh, Paul, mon pare coneix el teu, ja ho saps. Penca per l'empresa de neteja de mon pare.

Massa pares en aquesta frase. Hi havia un pare de més, en tot cas. Quina mala bèstia, aquest Jason. Quin cop més baix. Davant de la Sidonie, a més a més. Com el vaig odiar, a mon pare.

De vegades mirem el telenotícies cap a la una de la matinada i mon pare comenta cada notícia que veu. Com tothom que no té cap opinió sobre res, garla sense parar sobre temes que li venen massa grans. Parafraseja el periodista tot afegint un pfff més personal. Quan el periodista diu: «el conflicte arabo-israelià s'embarranca i a la taula de negociació els llocs avui han quedat vacants…», mon pare respon: «Aquest conflicte… pfff… negociacions, els meus collons! Vacants, vacants, exacte, estan tots de vacances, aquests idiotes». Subratlla tots els seus comentaris amb un «de tota manera, tots són iguals!». La solució, segons ell, és ben simple. Vist que tant els uns com els altres s'amenacen de llençar-se al mar mútuament, diu: «Els fotem tots a l'aigua, lluny de la costa, i ens quedem només els qui tornin nedant. Ja t'ho dic jo, que guanyaríem espai». Així es diverteix, no poc orgullós del seu comentari, que en el fons no troba tan bèstia. De cua d'ull, observa les nostres reaccions com si res.

Es considera un cínic i, per ell, el cinisme és dels rics, de l'elit, d'aquells que poden permetre's fer un acudit sobre un nen amb leucèmia, si és que l'acudit val realment la pena, evidentment, perquè la bona ocurrència està per damunt de tot i la insolència és primordial. S'oblida que ell no és res més que un netejador. Ma mare també hi participa amb una frase curta al final del programa. Sempre diu el mateix: «Ja podem estar ben contents del que tenim». No veig a què es refereix. No, realment no podem estar contents. La tornen boja els temes de societat, de gent que s'assembla, enquestes en supermercats, reportatges de la regió de Cantal. Però allò que més li agrada són les notícies de successos. Ma mare és una fan de les notícies de successos més sanguinolentes. «Un home mata la seva dona amb una destral i devora el seu fetge amb herbes aromàtiques».

Mai no es queda satisfeta, sempre hi troba a faltar emoció, perquè un pedòfil que viola un nen l'emociona fins a les llàgrimes. Per sort, cada dia apareixen nous casos. De pedòfils n'hi ha per donar i per vendre, com si estimar les criatures indefenses fos una segona naturalesa per a l'home. Tot i la cara de circumstàncies, ho troba fastigós i creu que caldria castrar-los a tots. Realment hi ha persones que no canvien mai, diu. Li recordo que al violador li quedarien encara deu dits i que un dit al cul, quan no és desitjat, també és fastigós.

L'endemà ho explicarà tot a la veïna, que ha vist exactament el mateix, des dels detalls més sòrdids fins al final feliç: el nen ha tornat amb la família, té el cul rebentat però està sa i estalvi. El seguiran amb una càmera per saber què se n'haurà fet al cap d'un any, cinc anys, deu anys. El veurem crear una associació digital contra la pedofília. El que no dirà és que anar al lavabo encara avui dia és una tortura i que mai no ha pogut fer l'amor amb una noia.

Jo estic a favor de la pena de mort, no entenc per què hi ha tant de debat a l'entorn d'aquest tema amb la idea que no es pot respondre la barbàrie amb la barbàrie. Qui és l'idiota que para l'altra galta quan ja li han clavat una bufetada? Que cadascú faci el que vulgui amb la seva galta, però a mi ja me'n van tocar una, i no penso parar la segona.

Voldria que el meu oncle es morís. El germà de la meva mare.

No sempre hem viscut en aquest barri. Abans, vivíem a Morbihan, i dins de Morbihan vivíem tots anxovats a la casa podrida del meu avi i el meu oncle. Quin porc. Vaig néixer allà, a Plouhardec. Em sembla que vaig ser un nen desitjat, a diferència de ma germana, que va ser fruit d'un clau a la vora de la nacional 13 tornant de l'Alenxander's, un vespre, quan els meus pares eren més joves. Estaven cardant al seient de darrere del cotxe al pàrquing de la discoteca quan un salvatge va xocar amb el seu Simca gris per la part de davant. Amb el cop, mon pare va descarregar. Es van quedar tan atordits que fins i tot van oblidar com es feien els nens. Descarregant, justament. Llavors, es van sorprendre del resultat. De nom, li van posar Alexandra.

Durant un temps li feien mossegadetes als panxells i al cul. Fins que un dia hi van perdre el gust. Llavors va caldre anar al parc, dimecres, dissabte, diumenge. També calia pintar-li les ungles quan ho feia la mama. Si no, es posava a cridar i l'avi l'amenaçava amb una bona bufetada amb la seva mà mutilada per una serra elèctrica, un matí, a l'alba, a l'hivern. Llavors se n'anava amb el papa, amb segells de col·leccionista enganxats al tou d'uns dits d'un rosa nacrat, amb por de rebre una cleca per haver tafanejat l'àlbum del tiet. Tothom s'hi ficava i llavors li tocava el rebre a ma mare:

— Però per què li has pintat les ungles?

— Era perquè no fes soroll, coi…

Després, vaig néixer jo i vam viure tots junts, però això no tenia res de feliç. La proximitat i la manca de diners ens feia a tots dolents. Mon pare insultava ma mare, ma germana pegava ma cosina, la meva àvia humiliava la meva tieta i el meu oncle me la ficava a la boca. Ofegava les penes en els litres de vi amb gust de suro que arreplegava de la cuina del restaurant on rentava els plats. Un dia, va vomitar al damunt de l'escudella de la taula 12. El van acomiadar. La meva tieta va marxar amb la seva nena i va matar el nadó que esperaven, en un altre país, perquè resulta que ja se li havien format els ditets dels peus. Aquell vespre, al soterrani, jo preparava trampes per a ratolins amb una mica de gruyère tal com feien en els dibuixos animats. Ell em va dir: «Ja't faré passar les ganes de malgastar formatge, jo!». I ho va fer. Exactament com diuen a la tele els nens que expliquen que han abusat d'ells. O els han tocat. *Espolsar*, *abusar*, *tocar*, menys mal que a la vida hi tinc les paraules…

I després mon pare va rebre una proposta de feina genial a l'àrea metropolitana parisenca. Això va endolcir el meu despertar d'aquell matí. Al peu del llit, mon pare em va dir: «Polo meu, ja està, ens n'anem!». Una cosina llunyana li va proposar una feina de repartidor a l'empresa on treballava. El fracassat del meu oncle es moria de l'enveja mentre esmorzàvem. Va ser una venjança minúscula, però venjança, al cap i a la fi. Ara no calia que ho espatllés lamentant-me. Érem feliços, calia que durés. Anàvem a París per viure com parisencs.

Vam anar a Saint-Thiers-lès-Osméoles, avinguda dels Clavells, i mon pare no va ser repartidor. Van escollir un àrab per tal de respectar la quota, aquesta mena

de quotes que serveixen per demostrar que en el fons te'ls aprecies molt, els àrabs. A mon pare sí que no l'apreciaven gaire. No tenia gaire coses a favor seu, la veritat. Amb els cabells llargs rere el clatell i el tall de raspall per sobre, ben bé que s'ho buscava una mica…

Mai no he dit res del que va passar al soterrani. Jo volia ser com els altres, que el meu cul fos «Només sortida». Mon pare m'hauria cregut. Ma mare, probablement no. Mon pare l'hauria matat i llavors m'hauria trobat vivint sol amb ma mare. Preferia tancar el cul cada cop que me'n recordava i que mon pare fos allà, amb mi. Sempre. Tota l'estona. Sobretot a l'hora d'anar a dormir, quan un es posa a pensar. Quan un se'n recorda. Quan un se sent morir.

El seu col·lega, cap d'una tribu a Mali i ara cap de neteja a Lav'Top, sovint li explica historietes mentre menja mafé. Li agrada explicar-me-les, al vespre, quan som a l'habitació.

—Polo, què fa un ruc al sol?

—No ho sé.

—Ombra.

Tots dos esclatem de riure. M'oblido del meu cul i m'adormo tranquil·lament.

—Bona nit, Polo meu.

—Bona feina, papa.